

opusdei.org

Audiència. Benet XVI recorda que els pares són els mestres de vida

Us oferim la intervenció de Benet XVI aquest dimecres, 14 de novembre, en l'audiència general on va concloure la presentació de la figura de sant Jeroni recordant la seva contribució a la pedagogia cristiana.

19/11/2007

Estimats germans i germanes,

Continuem avui presentant la figura de sant Jeroni. Com vam dir dimecres passat, va dedicar la vida a l'estudi de la Bíblia, fins al punt que va ser reconegut pel meu predecessor, el papa Benet XV, com «doctor eminent en la interpretació de les Sagrades Escripures». Jeroni subratllava l'alegria i la importància de familiaritzar-se amb els textos bíblics: «No et sembla que ets -ja aquí, a la terra- al Regne dels cels, quan es viu entre aquests textos, quan es medita en ells, quan no es cerca una altra cosa?» (*Epístola* 53, 10). En realitat, dialogar amb Déu, amb la seva Paraula, és en un cert sentit presència del Cel, és a dir, presència de Déu. Acostar-se als textos bíblics, sobretot al Nou Testament, és essencial per al creient, perquè «ignorar l'Esriptura és ignorar el Crist». És seva aquesta famosa frase, citada pel Concili Vaticà II en la constitució «*Dei Verbum*» (n. 25).

«Enamorat» veritablement de la Paraula de Déu, es preguntava: «Com és possible viure sense la ciència de les Escriptures, a través de les quals s'aprèn a conèixer el mateix Crist, que és la vida dels creients?» (*Epístola* 30, 7). La Bíblia, instrument «amb què cada dia Déu parla als fidels» (*Epístola* 133, 13), es converteix d'aquesta manera en estímul i brollador de la vida cristiana per a totes les situacions i per a tota persona.

Llegir l'Escriptura és conversar amb Déu: «Si pregues -escriu a una jove noble de Roma amb l'Espòs; si llegeixes, és Ell qui et parla» (*Epístola* 22, 25). L'estudi i la meditació de l'Escriptura fan savi i serè l'home (Cf. «In Eph.», pròleg). Certament per penetrar d'una manera cada vegada més fonda en la Paraula de Déu es necessita una aplicació constant i progressiva. Per aquest motiu, Jeroni recomanava al

prevere Nepocià: «Llegeix amb molta freqüència les Escripures divines; és més, que el Llibre no caigui mai de les teves mans. Aprèn en ell què has d'ensenyar» (*Epístola* 52, 7). A la llevadora romana Leta, li donava aquests consells per a l'educació cristiana de la seva filla: «Assegura't que estudiï tots els dies algun passatge de l'Escriptura... Que acompanyi l'oració amb la lectura, i la lectura amb l'oració... Que estimi els Llibres divins en comptes de les joies i els vestits de seda» (*Epístola* 107, 9.12). Amb la meditació i la ciència de les Escripures es «manté l'equilibri de l'ànima» («Ad Eph.», prol.). Només un esperit profund d'oració i l'ajuda de l'Esperit Sant poden introduir-nos en la comprensió de la Bíblia: «En interpretar la Sagrada Escriptura sempre tenim necessitat l'ajuda de l'Esperit Sant» («In Mich.», 1,1,10,15).

Un amor apassionat per les Escriptures va caracteritzar per tant tota la vida de Jeroni, un amor que sempre va tractar de suscitar en els fidels. Recomanava a una de les filles espirituals: «Estima la Sagrada Escriptura i la saviesa t'estimarà; estima-la tendrament, i et custodiarà; honora-la i en rebràs les carícies. Que sigui per a tu com els collarets i les arracades» (*Epístola* 130, 20). I afegia: «Estima la ciència de l'Escriptura, i no estimaràs els vicis de la carn» (*Epístola* 125,11).

Per a Jeroni, un criteri metodològic fonamental en la interpretació de les Escriptures era la sintonia amb el Magisteri de l'Església. Per nosaltres mateixos mai no podem llegir l'Escriptura. Trobem massa portes tancades i caiem en errors. La Bíblia va ser escrita pel Poble de Déu i per al Poble de Déu, sota la inspiració de l'Esperit Sant. Només en aquesta comunió amb el Poble de Déu podem

entrar realment en el «nosaltres», en el nucli de la veritat que Déu mateix ens vol comunicar. Per a ell una autèntica interpretació de la Bíblia havia d'estar sempre en harmonia amb la fe de l'Església catòlica. No es tracta d'una exigència imposada en aquest llibre des de l'exterior; el Llibre és precisament la veu del Poble de Déu que pelegrina i només en la fe d'aquest Poble podem estar, per així dir, en el to adequat per comprendre la Sagrada Escripura. Per aquest motiu, Jeroni encoratjava: «Roman fermament unit a la doctrina de la Tradició que t'ha estat ensenyada perquè puguis exhortar segons la sana doctrina i refutar als qui la contradiuen» (*Epístola* 52,7). En particular, atès que Jesucrist va fundar la seva Església sobre Pere, tot cristià, concloïa, ha d'estar en comunió «amb la Càtedra de sant Pere. Jo sé que sobre aquesta pedra està edificada l'Església» (*Epístola* 15, 2). Per tant, amb claredat,

declarava: «Etic amb qui estigui unit a la Càtedra de sant Pere» (*Epístola* 16).

Jeroni no descuida l'aspecte ètic. Ben sovint reafirma el deure de unir la vida amb la Paraula divina. Una coherència indispensable per a tot cristià i particularment per al predicador, a fi que les accions no contradiguin els discursos.

Així exhorta al prevere Nepocià: «Que les accions no desmenteixin les paraules, perquè no succeeixi que, quan prediquis a l'Església, algú en la intimitat comenti: “Per què llavors tu no actues així?”. Curiós mestre el que, amb l'estómac ple, es posar a pronunciar discursos sobre el dejuni; fins i tot un lladre pot criticar l'avarícia; però en el sacerdot de Crist la ment i la paraula han d'estar d'acord» (*Epístola* 52,7).

En una altra carta, Jeroni confirma: «Encara que tingui una doctrina

esplèndida, és vergonyosa la persona que se sent condemnada per la pròpia consciència» (*Epístola* 127,4). Parlant de la coherència, observa: cal traduir l'Evangelí en actituds de caritat autèntica, perquè en tot ser humà està present la Persona mateixa del Crist. Adreçant-se, per exemple, al prevere Paulí, que després va arribar a ser bisbe de Nola i sant, Jeroni li dóna aquest consell: «El vertader temple del Crist és l'ànima del fidel: guarneix aquest santuari, embelleix-lo, diposita en ell les ofrenes i rep el Crist. Quin sentit té decorar les parets amb pedres precioses si el Crist mor de fam en la persona d'un pobre?» (*Epístola* 58,7).

Jeroni esdevé concret: és necessari «vestir el Crist en els pobres, visitar-lo en els que pateixen, donar-li de menjar en els famolencs, albergar-lo en els que no tenen un sostre» (*Epístola* 130, 14). L'amor pel Crist, nodrit amb l'estudi i la meditació, ens

permet superar qualsevol dificultat: «Si nosaltres estimem Jesucrist i cerquem sempre la unió amb Ell, ens semblarà fàcil allò que és difícil» (*Epístola* 22,40).

Jeroni, definit per Pròsper d'Aquitània com a «model de conducta i mestre del gènere humà» («Carmen d'ingratis», 57), ens ha deixat també un ensenyament ric i variat sobre l'ascetisme cristià.

Recorda que un compromís valent per la perfecció requereix una constant vigilància, mortificacions freqüents, encara que amb moderació i prudència, un treball intel·lectual o manual assidu per evitar l'oci (Cf. 125, 11 i 130, 15), i sobretot l'obediència a Déu: «No hi ha res que agradi tant a Déu com l'obediència..., que és la més excelsa de les virtuts» («Hom. d'oboedientia»: CCL 78,552).

Del camí ascètic poden formar també part els pelegrinatges. En particular, Jeroni els va impulsar a Terra Santa, on els pelegrins eren acollits i hostatjats en edificis sorgits al costat del monestir de Betlem, gràcies a la generositat de la dona noble Paula, filla espiritual de Jeroni (Cf. *Epístola* 108,14).

No cal oblidar, a l'últim, la contribució de Jeroni a la pedagogia cristiana (Cf. *Epístoles* 107 i 128). Es proposa de formar «una ànima que ha de convertir-se en temple del Senyor» (*Epístola* 107,4), una «gemma preciosíssima» als ulls de Déu (*Epístola* 107, 13). Amb profunda intuïció aconsella preservar-la del mal i de les ocasions de pecat, evitar les amistats equívokes o que dissipen (Cf. *Epístola* 107,4 i 8-9; Cf. també *Epístola* 128, 3-4). Exhorta sobretot als pares a crear un ambient de serenitat i d'alegria al voltant dels

fills, perquè els estimulin en l'estudi i en el treball, i els ajudin amb l'alabança i l'emulació (Cf. *Epístoles* 107,4 i 128,1) a superar les dificultats, afavorint en ells els bons costums i preservant-los del dolents perquè - diu citant una frase de Publili Siri que havia escoltat a l'escola- «amb prou feines aconseguiràs corregir-te de les coses a què et vas acostumant tranquil·lament» (*Epístola* 107, 8).

Els pares són els principals educadors dels fills, els mestres de vida. Amb molta claredat Jeroni, dirigint-se a la mare d'una noia i després al pare, adverteix, com expressant una exigència fonamental de tota criatura humana que es guaita a l'existència: «Que ella trobi en tu la mestra i que la inexperta adolescència s'orienti cap a tu meravellada. Que mai no vegi en tu ni en el pare actituds que la portin al pecat. Recordeu que podeu educar-la

més amb l'exemple que amb la paraula» (*Epístola* 107, 9).

Entre les principals intuïcions de Jeroni com a pedagog cal subratllar la importància atribuïda a una sana i integral educació des de la primera infantesa, la peculiar responsabilitat atribuïda als pares, la urgència d'una formació moral religiosa, l'exigència de l'estudi per aconseguir una formació humana més completa.

A més a més, hi ha un aspecte força descuidat en el temps antics, però que era considerat vital pel nostre autor: la promoció de la dona, a qui reconeix el dret a una formació completa: humana, acadèmica, religiosa, professional.

I precisament avui veiem com l'educació de la personalitat en la seva integritat, l'educació en la responsabilitat davant Déu i davant els homes, és la condició autèntica de tot progrés, de tota pau, de tota

reconciliació i de tota exclusió de la violència. Educació davant Déu i davant l'home: la Sagrada Escripura ens ofereix la guia de l'educació i, per tant, de l'autèntic humanisme.

No podem concloure aquestes observacions sobre aquest gran pare de l'Església sense esmentar la contribució eficaç que va oferir a la salvaguarda d'elements positius i vàlids de les cultures jueva, grega i romana en la naixent civilització cristiana. Jeroni va reconèixer i va assimilar els valors artístics, la riquesa dels sentiments i l'harmonia de les imatges presents en els clàssics, que eduquen el cor i la fantasia en els sentiments nobles.

Sobretot, va posar al centre de la seva vida i de la seva activitat la Paraula de Déu, que indica a l'home les senderes de la vida, i li revela els secrets de la santedat. Per tot això precisament en els nostres dies

podem sentir-nos profundament
agraïts a sant Jeroni.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
benet-xvi-record-a-que-els-pares-son-els-
mestres-de-vida/](https://opusdei.org/ca-es/article/audiencia-benet-xvi-record-a-que-els-pares-son-els-mestres-de-vida/) (16/01/2026)